

végezheti..., ez az, csak egyféleképp..., de hisz így is, úgy is, mindenhogy az lehet a vége..., végtére egyre megy...

Az őrmester rohammal előzte meg a halogatódzást: — Tíz százalékért benne van?

— Húszért — vágta rá —, de lehet alkudni...

Tizenötben megegyeztek. Kezet ráztak, és föl se fogták, hogy összecsomózták az életüket.

A tizedes szórakozott. Feszés vigyázzban állt előtte a század, vállukat húzta az egész napos trógerolás. Tenyerüket feltörte a láda éle, derekuk fájt az emelés-től, hajladozástól. — Feküdj! — vezényelt a tizedes. Estek a földre. — Föl! — Aztán újra: — Feküdj!

Vági is a szórásba került. Ő legalább kipihenten..., a többi agyában gondolat már nem volt, csak a vágy: lefeküdni. Földre szorította az arcát, sütött a hideg, nyári vasárnap, Aranka jár-kei, térde kivillan a pongyola szárnyai közt. A szekrény tetején bírsalma, kávé gőze és tiszta asszonyi szag... — Feküdj! Föl! — Vártalak, mondja, szája körül csúfolódó mosoly, megyek Aranka drágám, megyek, már vártalak, mondja, Imre, te vagy? Én vagyok, én... vártalak, tudtam, hogy jössz, nézd, megfőztem a kávé, igyad csak, apró virágok a csészén, elvesszel egyszer, meglátod, mennyire foglak szeretni... — Feküdj! Föl! — Ne, most ne még, várj, majd ha én akarom, te boldog, no egyél csak, Aranka, ne hagyj itt, nélküled én se vagyok... — Feküdj! Föl! — nem hittem volna, hogy ennyire kellesz, maradj itt, ne menj el... — Feküdj! Föl! — Aranka! Ne menj el! — Feküdj! Föl! — Semmi. Üresség. — Feküdj! Föl!

Hetényi arccal előre kibukott a sorból. A többi tántorog.

— Ne szimuláljon! — üvöltött a tizedes.

A kopasz sebész odatérdelt, fordított egyet a testen, vércsík a szája alatt..., fölhúzta a szemhéját, széttépte rajta az inget. A rőfös erről már semmit se tudott.

— Ne szimuláljon!

— Már nem szimulál — a sebész visszalépett a sorba.

A tizedes hitetlenkedve meredt rá, megrázta a testet, hát ennyi az emberi élet? Nagy verekedő volt azelőtt a tanyán, de embert még sosem ölt. Ez az első..., lépett kettőt, de nem tudta, hová. — A zsidókkal nem kell elszámolni — mondta csöndesen, aztán elindult, a század nézte, amint ment, s ahogy lehajtott fejjel távolodott, egyre kisebb lett a felhők s az irdatlan itávból fénylő csillagok alatt.

(Folytatjuk.)

SZENTTAMÁSI NÁNDOR

KÖZJÁTÉK

*Spárgaszatyor kevés krumplival
zacskók. A test az aszfaltból
másfél métert magdénak mond
vele már az orvos sem vitázik.*

*körötte állunk többszörös sorban
döbbenet szaggatja gombjainkat.*

*Siessünk siessünk
a néma csomagolópapír fel-fellebben
kivillannak visszerei*

hogy kérlelne takarjatok le!

*Melegéből ruhája többet egy többet veszít
teljesedik a törvény.*

*Csak a mézfolt ne világítson
a mézfolt.*